

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **A. M D GH D A.**, zastoupena Mgr. Ondřejem Novákem, advokátem se sídlem Farní 19, Frýdek – Místek, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 11. 2016, č. j. 19 A 19/2016 – 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 31. 5. 2016, č. j. KRPT-99724-31/ČJ-2016-070022, bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 5 měsíců.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Rozhodnutím žalované ze dne 5. 9. 2016, č. j. CPR-16023-2/ČJ-2016-930310-V236, bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu ke krajskému soudu. Krajský soud žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud se dále zabýval námitkami, ve kterých žalobkyně poukazovala na svůj zdravotní stav, a nepřisvědčil jim. Žalovaná správně odkázala na žalobkyní předloženou lékařskou zprávu, která neprokazuje, že by žalobkyně v době oprávněného pobytu na území České republiky nemohla z území České republiky vycestovat. Pokud jí lékaři doporučili další léčení na území České republiky, měla požádat o vydání víza za tímto účelem, což neučinila a pobývala na území České republiky nelegálně. Krajský soud neshledal ani porušení procesních práv stěžovatelky. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

[4] Proti citovanému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Krajskému soudu vytkla, že se nevypořádal s námitkami stran jejího zdravotního stavu. Zdravotní stav jí bránil uplatňovat její práva v rámci správního řízení. Stěžovatelka byla v dobré víře, že jí bude umožněno dokončit léčení. Obecně poukázala i na porušení § 2 odst. 3 správního řádu ze strany žalované. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že postupovala v souladu s právní úpravou, odkázala na shromážděný spisový materiál a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou poukazující na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu.

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura

pokračování

Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody“.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby. Nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.).

[10] Pokud pak stěžovatelka konkrétně namítala, že krajský soud řádně nevypořádal námitky, ve kterých poukazovala na svůj zdravotní stav a nemožnost podat žádost o vízum, konstatuje zdejší soud, že krajský soud se takovými námitkami důkladně zabýval. Mj. uvedl, že nesouhlasí s žalobní námitkou, že žalovaná nedostatečně vyhodnotila nepříznivý zdravotní stav stěžovatelky. Zdravotním stavem stěžovatelky se žalovaná podrobně zabývala v žalobou napadeném rozhodnutí. Soud sdílí závěr, že stěžovatelka se nemůže odvolávat na nutnost další léčby v České republice a špatný zdravotní stav, neboť v takovém zdravotním stavu už do České republiky přicestovala, následným pobytem v lázních se musel její zdravotní stav zlepšit, což i sama připustila stěžovatelka. Předložená lékařská zpráva pak neprokazuje, že by stěžovatelka v době oprávněného pobytu na území České republiky, tj. do dne 24. 4. 2016, nemohla podat žádost o legalizaci svého dalšího pobytu, popř. z území České republiky vycestovat. Pokud jí lékař doporučil další léčení na území České republiky, bylo na stěžovatelce, aby si vyřídila příslušná povolení, to však neučinila. Stěžovatelka přitom během řízení před správním orgánem neuváděla nic o tom, že by jí zdravotní stav znemožňoval schopnost si potřebná povolení vyřídít.

[11] Stěžovatelka dále v obecné rovině poukazovala na porušení zásad správního řízení a svých procesních práv.

[12] Nejvyšší správní soud k těmto námitkám uvádí, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. To nepochybně platí i o jednotlivých stížnostních bodech. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. K tomu srv. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 20. 3. 2014, č. j. 6 As 119/2013 - 70 a ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 77.

[13] S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud mohl uplatněnými námitkami zabývat pouze v predestinované rovině.

[14] V daném případě byla stěžovatelka vyhoštěna podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadit cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, *„pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu“*.

[15] Ze správního spisu vyplývá, že v daném případě byly naplněny podmínky uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka na území České republiky pobývala od 25. 4. 2016 do 29. 4. 2016 bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna. To, že pobýval na území České republiky bez víza ostatně ani v rámci správního řízení a navazujícího soudního řízení nezpochybňovala. Lze proto ve shodě s krajským soudem dospět k závěru, že skutkový stav byl zjištěn v intenzitě umožňující vydání předmětného rozhodnutí (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012 - 44, ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132, ze dne 5. 10. 2011, č. j. 3 Ads 65/2011 - 68, či rozsudek ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 Ads 2/2011 - 66). Z důvodu, že stěžovatelka nenavrhovala vyžádání zdravotnické dokumentace, popř. znaleckého posudku, pak nelze správním orgánům a krajskému soudu vytýkat, že takové důkazy nevyžádali. Pokud pak stěžovatelka dovozovala nemožnost vyhoštění na základě zprávy ošetřujícího lékaře (MUDr. T. B.), podle níž je třeba pokračovat v léčbě po dobu 3 měsíců, nutno uvést, že ve správním spisu je založena pouze zpráva tohoto lékaře ze dne 21. 4. 2016. Lékařem doporučená doba léčení tedy již dávno uplynula. Jinou zprávu poukazující na nepříznivý zdravotní stav a nemožnost vyhoštění stěžovatelka ani v rámci řízení o kasační stížnosti nepředložila.

[16] Ze správního spisu dále vyplývá, že stěžovatelce bylo umožněno uplatňovat všechna práva účastníka řízení. Jak správně uvedl krajský soud, stěžovatelka za přítomnosti

pokračování

tlumočnice převzala oznámení o zahájení správního řízení ze dne 29. 4. 2016, ve kterém byl uveden důvod zahájení řízení, uvedeny právní předpisy, podle kterých bude postupováno, resp. o jakých právech a povinnostech bude ve správním řízení rozhodováno, přičemž stěžovatelka byla řádně poučena o svých právech (např. o právu dát se zastupovat zmocněncem na základě plné moci, navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko, požádat správní orgán o poskytnutí informací o řízení, vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům pro rozhodnutí, nahlížet do spisu atp.). Ze správního spisu dále vyplývá, že stěžovatelka byla řádně seznámena s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, bylo jí umožněno se k nim vyjádřit, navrhnout jejich doplnění atp. Prvostupňové rozhodnutí jí bylo řádně doručeno, jsou v něm obsaženy nosné důvody, pro které bylo rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno, přičemž stěžovatelka byla poučena i o možnosti podat opravný prostředek. Této možnosti ostatně stěžovatelka využila a napadla prvostupňové rozhodnutí odvoláním. Z odvolacího rozhodnutí pak vyplývá, že žalovaná vypořádala všechny uplatněné námitky, přičemž se rovněž nedopustila žádného pochybení, pro které by bylo nutno její rozhodnutí zrušit. Správním orgánů nelze vytýkat ani porušení zásad správního řízení. Správní orgány postupovaly v souladu se zásadami správního řízení (vč. zásady obsažené v § 2 odst. 3 správního řádu). Tvrzení stěžovatelky o tom, že byla v dobré víře, že jí bude umožněno dokončit léčení, narušuje její další tvrzení, že si byla vědoma toho, že pobývala na území neoprávněně.

[17] Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že podobně jako správní orgány a krajský soud nikterak nezpochybňuje závažnost zdravotního stavu stěžovatelky. Stejně tak nezpochybňuje komplikace způsobené v důsledku vydání rozhodnutí o vyhoštění. Jak však vyplývá ze správního spisu, v dané věci byly jednoznačně splněny zákonné podmínky pro vydání takového rozhodnutí. Bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatelka pobývala na území České republiky bez víza. Nutno dodat, že zákon nestanoví, že by správní orgán nebyl oprávněn vydat rozhodnutí o vyhoštění, pokud cizince pobýval na území České republiky nelegálně pouze po dobu v řádu dnů. V této souvislosti lze odkázat i na judikaturu, ze které vyplývá nutnost vyhoštění cizince i v případě, kdy pobýval na území České republiky nelegálně jeden den (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2011, č. j. 5 As 39/2011-55). Nejvyšší správní soud ve shodě se správními orgány a krajským soudem konečně uvádí, že stěžovatelka vzniklé situaci mohla předejít ještě před vstupem na území ČR (vyřízením vhodného víza), popř. v době oprávněného pobytu na území ČR (např. včasným podáním žádosti o další podobné vízum, popř. podáním včasné žádosti o udělení víza za účelem léčení). Stěžovatelka však žádné takové kroky neučinila.

[18] Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[19] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná,

nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu